

kohta) (EÜT L 178, lk 1; ELT eriväljaanne 13/25, lk 399) artikli 12 lõike 1, artikli 13 lõike 1 ja artikli 14 lõike 1 tõlgendamine — Kaubamärgi „kasutamise” mõiste — Ettevõtja poolt Interneti otsingumootorit käitavalt teenuseosutajalt kaubamärgiga identse tähise reserveerimine selleks, et selle tähise otsisõnana sisestamisel kuvataks ekraanil automaatselt ettevõtja veebileht, kus pakutakse kaubamärgiga kaitstud kaupade ja teenustega identseid kaupu ja teenuseid, internetiaadress („AdWords”) — Lille-saadetiste teenus.

Resolutsioon

1. 21. detsembri 1988. aasta esimese nõukogu direktiivi 89/104/EMÜ kaubamärke käsitlevate liikmesriikide õigusaktide ühtlustamise kohta artikli 5 lõike 1 punkti a ja nõukogu 20. detsembri 1993. aasta määruse (EÜ) nr 40/94 ühenduse kaubamärgi kohta artikli 9 lõike 1 punkti a tuleb tõlgendada nii, et kaubamärgi omanikul on õigus keelata konkurendil interneti viitamisteenuse raames ilma omaniku nõusolekuta valitud ja selle kaubamärgiga identse märksõna abil reklaamida kaupu või teenuseid, mis on identsed nendega, mille jaoks kaubamärk on registreeritud, kui selline kasutamine võib kahjustada mõnd kaubamärgi ülesannet. Selline kasutamine:

— kahjustab kaubamärgi päritolu tähistamise ülesannet, kui vastusena sellele märksõnale kuvatav reklaam ei võimalda piisavalt informeeritud ja mõistlikult tähelepanelikul internetikasutajal aru saada, kas reklaamsõnumis viidatud kaubad või teenused pärinevad kaubamärgiomanikult või temaga majanduslikult seotud ettevõtjalt või hoopis kolmandalt isikult, või võimaldab tal sellest aru saada üksnes raskustega;

— ei kahjusta kaubamärgi reklaamiga seonduvat ülesannet põhikohtuasjas käsitletava taolise viitamisteenuse tunnustega viitamisteenuse raames, ja

— kahjustab kaubamärgi investeringuga seonduvat ülesannet, kui see takistab oluliselt kaubamärgi omanikku kasutamast oma kaubamärki selleks, et saavutada tarbijaid ligitõmbava või nad margitruuks muutev maine või seda säilitada.

2. Direktiivi 89/104 artikli 5 lõiget 2 ning määruse nr 40/94 artikli 9 lõike 1 punkti c tuleb tõlgendada nii, et maineka kaubamärgi omanikul on õigus keelata konkurendil reklaamimine viimase poolt interneti viitamisteenuse raames kaubamärgi omaniku nõusolekuta valitud ja sellele kaubamärgile vastava märksõna abil, kui konkurent saab sel moel ebaõiglaselt kasu kaubamärgi eristusvõimest või mainest (parasiitlus) või kui selline reklaam kahjustab kaubamärgi eristusvõimet (lahjendamise) või mainet (halbustamine).

Sellisel märksõnal põhinev reklaam kahjustab maineka kaubamärgi eristusvõimet (lahjendamise) eelkõige siis, kui see aitab kaasa kaubamärgi teisenemisele üldmõisteks.

Seevastu ei saa maineka kaubamärgi omanik keelata kuvada vastusena sellele kaubamärgile vastavale märksõnale konkurendi reklaami, mis pakub maineka kaubamärgi omaniku omadele alternatiivseid kaupu või teenuseid, ilma et pakutaks selle kaubamärgi omaniku kaupade või teenuste pelki imitatsioone ning kaubamärki lahjendamata ja halbustamata ning lisaks selle kaubamärgi ülesandeid kahjustamata.

(¹) ELT C 282, 21.11.2009.

Euroopa Kohtu (esimene koda) 22. septembri 2011. aasta otsus (Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division) (Ühendkuningriik) eelotsusetaotlus) — Budějovický Budvar, národní podnik versus Anheuser-Busch, Inc.

(Kohtuasi C-482/09) (¹)

(Kaubamärgid — Direktiiv 89/104/EMÜ — Artikli 9 lõige 1 — Mõiste „nõustumine” — Õiguse kaotamine nõustumise tõttu — Õigust lõpetava tähtaja algus — Õigust lõpetava tähtaja kulgema hakkamiseks vajalikud tingimused — Artikli 4 lõike 1 punkt a — Identsete kaupade jaoks identsete kaubamärkide registreerimine — Kaubamärgi ülesanded — Heauskne samaaegne kasutamine)

(2011/C 331/04)

Kohtumenetluse keel: inglise

Eelotsusetaotluse esitanud kohus

Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division)

Põhikohtuasja pooled

Hageja: Budějovický Budvar, národní podnik

Kostja: Anheuser-Busch, Inc.

Ese

Eelotsusetaotlus — Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division) — Nõukogu 21. detsembri 1988. aasta esimese direktiivi 89/104/EMÜ kaubamärke käsitlevate liikmesriikide õigusaktide ühtlustamise kohta (ELT L 40, lk 1; ELT eriväljaanne 17/01, lk 92) artikli 4 lõike 1 punkti a ja artikli 9 lõike 1 tõlgendamine — Nõustumisest tulenevad piirangud — Mõiste „nõustumine” — Ühenduse õigusmõiste — Võimalus kohaldada asjaomases valdkonnas siseriiklikku õigust, sh identsete kaubamärkide samaaegset heauskset kasutamist puudutavaid õigusnorme

Resolutsioon

1. Nõukogu 21. detsembri 1988. aasta esimese direktiivi 89/104/EMÜ kaubamärke käsitlevate liikmesriikide õigusaktide ühtlustamise kohta artikli 9 lõike 1 tähenduses on nõustumine liidu õigusmõiste ja varasema kaubamärgi omanikku ei saa pidada nõustunuks identse hilisema kaubamärgi kauakestnud ja väljakuununud heauskse kasutamise kolmanda isiku poolt, millest ta on kaua teadlik olnud, kui tal ei ole olnud võimalik seda kasutamist takistada.
2. Varasema kaubamärgi registreerimine kõnealusel liikmesriigis ei kujuta endast direktiivi 89/104 artikli 9 lõikes 1 nimetatud nõustumisest tuleneva õigust lõpetava tähtaja kulgema hakkamiseks vajalikku tingimust. Õigust lõpetava tähtaja kulgema hakkamiseks vajalikud tingimused, mida peab kontrollima siseriiklik kohus, on esiteks hilisema kaubamärgi registreerimine kõnealusel liikmesriigis, teiseks asjaolu, et hilisema kaubamärgi registreerimistaotlus esitati heauskselt, kolmandaks peab hilisema kaubamärgi omanik seda kaubamärki kasutama selles liikmesriigis, kus see on registreeritud, ja neljandaks peab varasema kaubamärgi omanik olema teadlik hilisema kaubamärgi registreerimisest ja selle kasutamisest pärast selle registreerimist.
3. Direktiivi 89/104 artikli 4 lõike 1 punkti a tuleb tõlgendada nii, et varasema kaubamärgi omanikul ei ole õigus nõuda, et tunnistatakse kehtetuks hilisem identne kaubamärk, mis tähistab identseid kaupu, kui neid kahte kaubamärki on pikaajaliselt heauskselt ja samaaegselt kasutatud, kuna põhikohtuasja asjaoludel selline kasutamine ei kahjusta ega saa ohustada identsete kaupade jaoks identsete kaubamärkide peamist ülesannet tagada tarbijatele kauba või teenuse päritolu.

(¹) ELT C 24, 30.1.2010.

Euroopa Kohtu (neljas koda) 22. septembri 2011. aasta otsus — Euroopa Komisjon versus Hispaania Kuningriik

(Kohtuasi C-90/10) (¹)

(Liikmesriigi kohustuste rikkumine — „Elupaikade” direktiiv — Looduslike elupaikade kaitse — Looduslik loomastik ja taimestik — Artikli 4 lõige 4 ja artikli 6 lõiked 1 ja 2 — Prioriteetide kehtestamine erikaitsealadele ning nende piisav kaitse — Kanaari saarestikus asuvate erikaitsealade piisava õiguskaitse tagamise puudumine)

(2011/C 331/05)

Kohtumenetluse keel: hispaania

Pooled

Hageja: Euroopa Komisjon (esindaja: S. Pardo Quintillán ja D. Recchia)

Kostja: Hispaania Kuningriik (esindaja: F. Díez Moreno)

Kostja toetuseks menetlusse astuja: Soome Vabariik (esindaja: M. Pere)

Ese

Liikmesriigi kohustuste rikkumine — Nõukogu 21. mai 1992. aasta direktiivi 92/43/EMÜ looduslike elupaikade ning loodusliku loomastiku ja taimestiku kaitse kohta (EÜT L 206, lk 7; ELT erivaljaanne 15/02, lk 102) artikli 4 lõike 4 ja artikli 6 lõigete 1 ja 2 rikkumine — Ühenduse tähtsusega alad — Kaitsemeetmed — Makaroneesia biogeograafiline piirkond

Resolutsioon

1. Kuna Hispaania Kuningriik

— ei ole vastavalt nõukogu 21. mai 1992. aasta direktiivi 92/43/EMÜ looduslike elupaikade ning loodusliku loomastiku ja taimestiku kaitse kohta artikli 4 lõikele 4 määratlenud kaitseprioriteete Makaroneesia biogeograafilises piirkonnas asuvatele ühenduse tähtsusega aladele vastavatele erikaitsealadele, mis asuvad tema territooriumil ja mis on märgitud komisjoni 28. detsembri 2011. aasta otsuses 2002/11/EÜ, millega võetakse vastu nõukogu direktiivist 92/43/EMÜ lähtuv ühenduse tähtsusega alade nimekiri Makaroneesia biogeograafilises piirkonnas,

— ei ole vastu võtnud ega kohaldanud kaitsemeetmeid ega kaitsekorda, mis välistaks elupaikade halvenemise ja liikide märkimisväärse häirimise ja tagaks otsuses 2002/11/EÜ märgitud aladele vastavate erikaitsealade, mis asuvad Hispaania territooriumil, õigusliku kaitse vastavalt direktiivi 92/43/EMÜ artikli 6 lõigetele 1 ja 2,

on Hispaania Kuningriik rikkunud kohustusi, mis tulenevad ülalmainitud direktiivi sätetest.

2. Mõista kohtukulud välja Hispaania Kuningriigilt.

3. Jätta Soome Vabariigi kohtukulud tema enda kanda.

(¹) ELT C 113, 1.5.2010.

Euroopa Kohtu (kolmas koda) 22. septembri 2011. aasta otsus (Bundesverwaltungsgerichti (Saksamaa) eelotsusetaotlus) — Mesopotamia Broadcast A/S METV (C-244/10), Roj TV A/S (C-245/10) versus Bundesrepublik Deutschland

(Liidetud kohtuasjad C-244/10 ja C 245/10) (¹)

(Direktiiv 89/552/EMÜ — Teleringhäälingutegevus — Liikmesriigi võimalus keelata oma territooriumil teises liikmesriigis asuva ringhäälinguorganisatsiooni tegevus — Rahvaste üksteisemõistmise idee kahjustamisele tuginev põhjus)

(2011/C 331/06)

Kohtumenetluse keel: saksa

Eelotsusetaotluse esitanud kohus

Bundesverwaltungsgericht